

Лауреат конкурсу "Коронація слова" Вікторія Гранецька на власному сайті веде "спецпроект" ["Письменницькі спогади"](#), де в міні-інтерв'ю відомі (і не дуже) українські автори розповідають історії про початок свого творчого життя.

Нижче читайте "Спогади" від [Андрія Кокотюхи](#).

Пишу з семи років, тому спогадів як таких бути не може. Адже це означає – згадувати з семи років себе самого, своє життя. Бо писати стало частиною життя. Отже, що не згадай – усе буде письменницьким спогадом.

Наприклад, хоча б ось це: до дванадцяти років читав та, відповідно, писав лише казки. Які сам же ілюстрував. Там були пригоди звірів, котрі боронили ліс від піратів. У мене ніколи не було так званих «добрих» казок, а всі герої цих казок ожили в моїх друзях дитинства. Буквально: у мене їх тоді було п'ятеро, я кожного якось назвав і далі, коли писав, уже мав перед собою чітку портретну характеристику. Лисеня схожий на Сашка (а не Сашко на Лисеня), Бегемотик – на Сергія (хоча Сергій досі худий), ну і так далі. З того часу завжди бачу перед собою реальну людину, з якої пишу не характер, але портрет героя. Найвідоміший приклад: коли писав «Легенду про Безголового», бачив перед собою в якості головної героїні вродливу й сучасну корінну містянку – письменницю та юриста Ларису Денисенко.

Коли в мене списаних зошитів набралось на багатотомник, бабуся вмовила маму, аби та показала їх професору з нашого Ніжинського педагогічного тоді ще інституту. Він не зрозумів, для чого я це взагалі пишу – в моєму віці не про пригодницькі романи треба думати, а про те, як стати людиною. Більше на рецензію нікому не давав – відразу пустив

читати серед однокласників. Пригодницькі романи були в дефіциті, і мої зошити читалися нормально. Не всіма – але й зараз ніде 100% не читають. Те, що зошити затріпані, а книжки, відповідно, зачитані та їх видають, для мене важливіше думки серйозного професора й дотепер.

Більшість сюжетів, котрі прописую сьогодні, – в тих зошитах. Тільки вони осучаснюються, але ідеї звідти. І ще не всі вичерпані.

Але найчастіше розповідаю, як писав гопникам із двох класів, нашого та сусіднього, твори з літератури. Гопи говорили, що за це мене не будуть у школі бити. Мене й так не били, але не знаю – гопники це забезпечували чи так складалося без них. Власне, через те, що вмів писати, та ще й ніколи не повторювався (вісім творів про «Прапорonosців» плюс свій власний, і всі різні – це вищий пілотаж у 15-16 років), у мене з'явилася, як тепер кажуть, «крыша». Реально бандитська, якщо хто не вірить – частина тих гопників у дев'яності стала бандитами і когось десь навіть постріляли. А один, між іншим, сів кілька разів за зґвалтування, але то таке. Може, якби сам читав і писав – не сів би.

На цьому дозволені оповіді припиняю, бо кажу ж – я пишу щодня, і тут кожен день – письменницька історія.